

Írta: Prokai Judit

„Segíts Allah, csak ne ennyire!”

Egy szakállas vicc jutott eszembe a minap a velünk történetekkel kapcsolatban:

„Egy török ifjú lovára akart szállni, de többszöri sikertelen próbálkozása után Allah segítségét kellett kérnie. Majd újra nekirugaszkodott, s átesett a ló túlsó oldalára. Ekkor újabb fohászt mondott: Segíts Allah, csak ne ennyire!”

Nos, most én is így fohászkozhatnék, ha mohamedán lennék. De mert nem vagyok az, csak a tanulságok levonását tehettem meg, amit minden, saját naivitásából kiinduló, jó szándékú gyermekvédelmisnek melegen ajánlok.

Történetünk 1996-ban kezdődött egy ártatlannak és önzetlennek tűnő édességsomogy elfogadásával, amely egy alföldi kisvárosban működő, külföldi érdekeltségű, magyar alapítvány vezetőjétől származott.

1997. májusában személyes kapcsolatfelvétel történt az adományozó részéről. Érdeklődését akkor még az motiválta, hogy hasonló intézmény létrehozását tervezgette. Aztán egy felejthetetlen emlékekkel teli, nyári üdülést kaptunk tőle. Mint később kiderült, itt kezdődtek a bajok, mert a vendéglátó férfiak az egyik, tizenhét éves lányunk kegyeiért versenyeztek. Az eredménye meglelt, s ebben nem is a 20 vagy 30 év korkülönbség volt a döntő, hanem a pénz. S mert ezt fel sem tételeztük a pszichológus és pedagógus végzettségű lovagokról, jó néhány konfliktus forrása lett, hogy nevelési elveinkből és gyakorlatunkból nem akartunk leadni a makulátlannak vélt „házigazdák” kedvéért sem. Tehát: bármennyire tetszett volna az ötlet a gyerekeknek, nem vezettük be, hogy mindennap este tíz órakor vonuljunk el a discóba; megpróbáltunk egyensúlyt tartani a nagy szorítás ellenére abban, hogy minden gyerek életkorának megfelelően, s egyenlően részesüljön mindenből. Ekkor ehhez még némi segítséget is kaptunk a vendéglátók hölgytagjaitól.

Az egész nyár summája mégis, A. de Saint-Exupérytől kölcsönözve: gyerekeinket megszelídítették. Szájtátva figyelték a „Pótmamát”, keresték kedvét, ostromolták segítőszándékukkal. S bár némi sejtésünk, megérzésünk volt már akkor a „bűnös viszonyról” (megpróbáltuk azt kordában tartani), még további kellemes közös élményekkel gyarapodtunk. Hazaérkezésünk után gyakoriak voltak a telefonbeszélgetések, a levélírárok (ez utóbbi főleg a gyerekek részéről); mindenki kapott születésnap ajándékot (egy kivétellel!), helybe jött a Mikulás. Még a leánynak a lovag által felajánlott ösztöndíja miatt is birkóztunk, mert ekkor már nagyon kilógott a lóláb.

Egészen karácsonyig minden nagyon szépnek tűnt. Itt azonban már érdekes történések következtek, de még mindig nem akartam hinni a szememnek. És jött egy hazugságokkal teli, leány és lovagja közötti, „édes kettesben” töltött szilveszter, mely végképp elrontott mindent. S bár a gyerekek végtelenek voltak az egészben, ezután már csak egy személyes találkozásunk volt az ő összes ragaszkodásuk, megválaszolatlan leveleik, üzeneteik ellenére. Később, amikor a kapcsolat legalizálásának lehetőségére felmerült, érdekes módon a nagy szerelem is véget ért.

Már éppen nyugvópontra juthattunk volna, amikor idén ősszel a volt vendéglátóink közül kettő újra ellátogatott hozzánk. Egyikük – a nyári lovagok egyike, egy katedraszökevény firkász (a kifejezés tőle származik, s azt jelenti, hogy: volt pedagógus – jelenleg újságíró), a

másikuk az ő atyai jó barátja. Tekintettel a „rég jó kapcsolatra”, egy felajánlást kaptunk az idősebb úrtól, mindegyik gyereknek egy-egy pár cipőt. S mert ezt a Ház alapítványán keresztül bonyolítottuk volna le a tervek szerint, nem láttam okát annak, hogy visszautasítsuk az adományt. Ám az is igaz, hogy tartottam az újabb átverés lehetőségétől. S ez nem is váratott sokáig magára. A Ház felnőttjeinek egyöntetű véleménye alapján a cipők előzetes kiválasztása a szükséglet (utcai, illetve gálacipő) és az egészségmegőrzés jegyében történt. Nem kis erőfeszítésbe telt elfogadtatni, hogy a magas, merev talpú, nehéz cipők helyett – ami az új divat –, szolidabb, járásra, mindennapos viseletre alkalmas cipőket próbálgattunk. Sikerült is megszerezni a tizenkét pár, kívánalmaknak megfelelő, számukra is elfogadható bőrcipőt 62 ezer forintért, az üzletben kapott kb. tízezer forintnyi árkedvezménnyel.

Megérkezett kettőszáz kilométerről az adományozó ifjabbik barátja, a „kolléga”. Elmondtam a válogatás szempontjait, körülményeit, kifizette az előzőleg eltetett cipőket, s hazavittük azokat. Betettük a raktárba, hogy majd karácsonykor szépen becsomagolva a fa alá tehessek úgy, ahogy azt az adományozó meghagyta...

Már úgy tűnt, hogy a kezdeti rossz érzésem fölösleges volt, de sajnos itt nem ért véget a történet. A csábos nagyleány (ki időközben nagykorúvá vált) valószínűleg ismét bedobta bájjait a nyári vesztés lovagnál, s nyert. Mire másnap éjszakára bementem, a 15 és 18 éves lánykáim már az ortopédra kicserélt cipőkben pompáztak, s kajánul figyelték, hogy vajon mit teszek.

Akkor semmit sem tettem, néhány megjegyzésen kívül. Aludtam rá egyet, s megírtam okulásul a történeteket. Lám, így lehet tönkretenni a gyermekekkel együtt élő, együtt dolgozó felnőttek öt év kemény munkával kivívott presztízsét egy ártatlannak tűnő, elfogadott adomány okán olyan emberek által, kiktől sokkal inkább támogatást, megértést vár egy saját maga tisztességéből kiinduló, segítő foglalkozású gyermekvédelmis, mint az átverések sorozatát.

Arról már nem is szólva, hogy mit jelenthet ez annak a gondoskodás alatt álló kis-, és nagykamasznak, aki nem találja, keresi helyét ebben az átverésektől bővelkedő világban.

Marad a fohászkodás: „Segíts Allah, de ne ennyire!”